

Bokomara: miláček deseti zpěvaček

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 13 Listopad 2003 04:00

Titulku alba jsem slýchal letos na festivalech; kromě ní by nám kapelník, autor veškeré (s jedinou výjimkou) hudby a vůbec "pan Bokomara" Luboš Javůrek mohl zaspívat ještě *Babí blín* a blues

Má to tak být

. Dalších deset skladeb pak pouze při účasti příslušné zpěvačky, pocházející až na výjimky z Brněnska nebo z Budějovic, kde Luboš kdysi působil jako Žalmanův přidavač. Některé z deseti hostujících dam českého folku dostaly svou skladbu jako sólovou příležitost (Jindřiška Petráková, Monika Vodičková, Katka Menšíková); většina písní jsou duety Luboše Javůrka s dalšími oslovenými, tj. Pavlínou Jíšovou, Blankou Táborskou, Šárkou Benetkovou, Petrou Šany Šanclovou, Janou Zuzkou Radovou, Věrou Horkou a Pavlou Dvořáčkovou.

Budiž nejprve řečeno: bezesporu vydařené album; různé vady na kráse jsou až druhořadé. Kromě pozornost přitahující specialitky s rojem zpěvaček dostáváme na tomto cédéčku to, na co jsme od Bokomary zvyklí už od časů **Okna do ulice**: dobrou muziku a ještě o chlup lepší aranže - obě kapelníkovo dílo. Práce textařů osvědčených jmen (Jiří moravský Brabec, Milan Jablonský, Renata Rea Černá a další) neuráží a některé texty jsou dokonce skvělé. Nejlepší píseň je

Důlní koník, kde se text Jirky

moravského Brabce dokonale zapasoval do teskně mámivé melodie, výsledek podtrhla přiléhavá aranž (skvělá zobcovka - Šany) a korunoval zpěv dvojice Javůrek - Táborská. Úvodní *Miláček*

o miláčkově, který právě přestal být miláčkem, je dobře udělaný "bokomaří extrakt": Javůrkovy hudební postupy a Jablonského vidění světa i slovník odkapávají z každého taktu. Potěšil mě i *Babí blín*

- hlavně v kontextu desky, jako jediná rychlá, odpíchlá věc - a dobře udělaná

Semínka

(text Černá, zpívá Menšíková).

Duměj

- písnička, kterou kompletně dodal Lubomír Nohavica - zpříma pojednává o milostném trojúhelníku (ztělesňují Javůrek, Šanclová a bookletem utajený mužský hlas - tipuji Tomáše Vunderleho). Z tištěného textu jde obava, že se jedná o taškařici úrovně TELE TELE; v kombinaci s jednoduše křišťálovou melodií a pěkným provedením jde o příjemnou záležitost. Většina zbytku desky trochu splývá, a to přes střídající se hlasy kvalitních a technicky dokonalých zpěvaček i kvality aranžéra vládnoucího pestrou baterií převážně hostujících nástrojů (elektrická kytara, banjo, mandolína, flétny, dobro, akordeon, klávesy, cimbálek, trubka, saxofon, perkuse, bicí...)

Bokomara: miláček deseti zpěvaček

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 13 Listopad 2003 04:00

Zpěv většinou hluboko posazený, hodně přitlumený až zavzdušněný, jakoby se snahou o hluboký prožitek, ale přitom dost jednobarevný. Taková charakteristika se hodí, ať už zpívá Zuzka Radová, Monika Vodičková, Pavla Dvořáčková, Věra Horká (v *Pláži*, ovlivněné jazzem, latinou a Kamelotem) a do jisté míry i Katka Menšíková nebo Šárka Benetková. V duetech se stejným způsobem často přidává i Javůrek, takže některé skladby nejsou zpívané, ale vyšeptávané (*Po horách*

). Živější barvy do pěvecké palety vnesla Pavlína Jíšová s ječákem, jaký ve svých "kmenových" písničkách už nějaký pátek v podstatě nepoužívá (*Nejasno*

), a Jindřiška Petránková s materiálem, který by klidně mohl pocházet z repertoáru Žalmanova Spolu (*Srdečník*

). Bokomaří folk se tentokrát celkem málo potkává s rockem: řeřavá elektrická kytara Džoro Entcheva se vynoří až na poslední tři písničky (*Po horách, Nejasno, Kanibal*

).
Po horách, Nejasno, Kanibal

Dovolte spekulaci na závěr: podle některých indicií mám pocit, že minimálně značná část písniček byla nahraná ještě předchozí sestavou Bokomary (tj. Šanclová - Vunderle: kytary, baskytara...), řazenou bookletem mezi hosty, a prvně jmenovaná měla možná i všechny skladby zpívat. Je koncept desky z nouze ctnost nebo dlouhodobý geniální záměr? Nevím. Kvalitu alba odpověď na tuto otázku - stejně jako to, jestli písničky z něj uslyšíme v létě na festivalech - nijak neovlivňuje.

Bokomara - Miláček. BMG, 2003. Celkový čas 52:31.